

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobce: **T. D. M.**, IČO xxx, se sídlem v xxx, zastoupený JUDr. Matoušem Jírou, advokátem v Praze, Praha 1, 28. října 1001/3, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem v Brně 3, Květná 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.5.2015, č.j. SZPI/AH152-16/2014,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27.5.2015, č.j. SZPI/AH152-16/2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze, ze dne 14.1.2015, č.j. SZPI/AH152-11/2014. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobce spáchal správní delikt:

a) podle ust. § 17 odst. 1 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách ve znění účinném do 31. 12. 2014, když porušil povinnost stanovenou ust. § 3 odst. 1 písm. i) téhož zákona,

b) podle ust. § 17a odst. 1 písm. p) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách ve znění účinném do 31. 12. 2014, když porušil povinnost stanovenou ust. § 11 odst. 8 téhož zákona,

c) podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „zákon o vinohradnictví a vinařství“) tím, že uváděl do oběhu vína bez označení povinnými údaji o označení druhu výrobku z révy vinné, o provenienci, o výrobci, údajem o obsahu alergenu. Popsaným jednáním porušil povinnost stanovenou v čl. 118y odst. 1 písm. a), d), e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty, ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen „nařízení 1234/2007“) a čl. 51 Nařízení Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů,

- podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství, když porušil čl. 120c odst. 4 nařízení 1234/2007,

- podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství tím, že uváděl do oběhu vína, která nevyhověla obsahem alkoholu deklaraci na obalu ani s přihlédnutím k přípustné odchylce ($\pm 0,20$) stanovené v bodu 1 článku 54 nařízení č. 607/2009,

- podle ust. § 17a odst. 1 písm. n) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách, ve znění účinném do 31. 12. 2014, když porušil povinnost stanovenou ust. § 11 odst. 2 písm. c) téhož zákona, aby ve všech fázích uvádění potravin do oběhu byl k dispozici doklad o původu zboží.

Za popsané protiprávní jednání mu byla uložena podle ust. § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství, při analogickém použití zásady absorpční dle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „zákon o přestupcích“) úhrnná pokuta ve výši 60.000,- Kč. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady laboratorních rozborů ve výši 84 850,- Kč a dle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uhradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1 000,- Kč.

Žalobce v žalobě nečinil sporným ve správním řízení zjištěný skutkový stav, tedy že uvedl do oběhu formou přímého prodeje 3 druhy lahvového vína, konkrétně vína Vinařova chloubu, Cabernet Savignon 2011, Vinařova chloubu, Modrý Portugal 2011 a Vinařova chloubu, Veltlínské zelené 2011, která nevyhověla požadavkům na enologické postupy a neshodoval se u nich skutečný obsah alkoholu s údajem uváděným na obalu zboží, vymezil se však žalobou vůči pokutě, pokud mu byla i na základě tohoto skutkového stavu byla udělena. Ve vztahu k tomuto skutku správní orgány vůči žalobci postupovaly šikanózně, když žalobci byla uložena pokuta na základě skutkového stavu, jemuž nelze objektivně předejít. Je ekonomicky nemožné, aby si žalobce jako prodejce nechával na svoje náklady provádět laboratorní rozbor prodávaného zboží. Pokud žalovaný nebádal žalobce k uskutečnění vlastní kontroly vinohradu či k dohlédnutí na sklizeň, není takový postup z časových, finančních a kapacitních důvodů realizovatelný. Výklad zákona provedený žalovanou je nesprávný, nelze totiž přisoudit objektivní odpovědnost za vady zboží prodejcům. Zákonodárce při tvorbě zákona neměl v úmyslu přenést povinnosti na prodejce, nýbrž na výrobce, kteří produkt vyrábějí a také označují. Je vyloučeno, aby žalovaný přisuzoval objektivní odpovědnost za skutek, jemuž nemůže žádný prodejce předejít. Žalobce jako prodejce byl v dobré víře, že producenti

vína dodržují právní předpisy, následné jeho pokutování za prodej vín, která nejsou z jeho produkce, je neadekvátní.

Není ani objektivně možné soulad obsahu vína s údaji na etiketě zjistit jinak, než otevřením lahve a provedením příslušného rozboru, tedy by fakticky každé balení vína muselo být prodejcem otevřeno. Pokud žalovaný umožní efektivní testování potravin, nebude docházet k situacím, kdy budou prodejci závadné zboží uvádět do oběhu. Bez takového mechanismu je však trestání žalobce účelové, pokud by pak žalovaný kontrolu výrobců potravin prováděl řádně, závadné potraviny by se na pulty obchodů nedostaly. Jednání žalovaného je však za daných okolností vedeno úmyslem navýšit státní rozpočet na základě šikany obchodníků. Žalovaný trestá subjekty, které se do dané situace dostaly v důsledku jím špatně odvedené práce.

Žalobce namítl, že nebyl řádně poučen o svých právech, neboť neovládá dokonale český jazyk, nebylo mu dovoleno přizvat si tlumočníka, kterého nepřizvala ani samotná inspekce, ačkoliv si musela být vědoma, že žalobce běžnou komunikaci v jazyce českém zcela neovládá a podepisoval tak protokoly, kterým nerozuměl.

Žalobce vznesl obecnou námitku, že rozhodnutí je věcně nesprávné, nezákonné, neodůvodněné a nepřezkoumatelné.

Žalovaná ve svém vyjádření se k žalobě s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Uvedla, že subjekt uvádějící do oběhu vína nese objektivní odpovědnost za spáchaný správní delikt, je tedy pouze na žalobci, jak zabezpečí soulad produktů s právními předpisy. Odkázala na nařízení ES č. 178/2002, kde v čl. 8 odst. 1 písm. a), ve kterém je stanoveno, že cílem potravinového práva je chránit zájmy spotřebitelů a poskytovat spotřebitelům základ, který jim umožní vybírat se znalostí věci potraviny, které konzumují. Jeho cílem je rovněž zabránit klamavým nebo podvodným praktikám. K námitce týkající se řádného nepoučení o žalobcových právech ze strany inspektorů žalovaná uvedla, že kdyby žalobce požádal o ustanovení tlumočníka, byla by tato skutečnost uvedena v protokolu. Navíc žalobce aktivně v průběhu správního řízení reagoval. Žalovaná poukázala na ust. § 31 odst. 8 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenský zákon, dle kterého je podnikatel povinen zajistit, aby v provozní době při styku se spotřebiteli byla přítomna osoba, která splňuje podmínku znalosti českého jazyka.

Z připojeného správního spisu mj. vyplynulo, že dne 14.5.2013 byla na adrese provozovny žalobce provedena Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí kontrola, o čemž byl sepsán protokol č. P070-10929/13, který žalobce podepsal. Při této kontrole byly mj. odebrány vzorky v protokolu specifikovaných vín (viz protokol o odběru vzorku č. D026-10831/13/A01 až A03). O výsledku kontroly byl sepsán protokol č. P098-10929/13 dne 16.7.2013, jehož přílohou byly posudky č. D026-10831/13/A01 až A03 a protokoly o zkoušce D026-10831/13/A01 až A03. Tento protokol žalobce dne 16.7.2013 převzal, což stvrdil svým podpisem. Dne 14.4.2014 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení (žalobci doručené dne 18.4.2014), které vyústilo ve vydání rozhodnutí Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorátem v Praze, ze dne 14.1.2015, č.j. SZPI/AH152-11/2014, dle kterého byla žalobci uložena za použití zásady absorpční, analogicky dle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a dle § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o

vinohradnictví a vinařství úhrnná pokuta ve výši 60.000,- Kč. Žalobci byla uložena povinnost nahradit náklady řízení, a to v celkové výši 85.850,- Kč. Uvedené rozhodnutí bylo částečně změněno žalovaným (byla upřesněna doba spáchání správních deliktů), v ostatním bylo rozhodnutí orgánu prvního stupně jako věcně správné potvrzeno. V rozhodnutí byla žalobci uložena úhrnná pokuta mj. za spáchání správního deliktu spočívajícího v tom, že žalobce uvedl do oběhu formou přímého prodeje 3 druhy lahvého vína, konkrétně víno Vinařova chloubu, Cabernet Sauvignon 2011, dále Vinařova chloubu, Modrý Portugal 2011 a Vinařova chloubu, Veltlínské zelené 2011, která v rozhodnutí specifikovaným způsobem nevyhověla požadavkům na enologické postupy, když ve výrobcích byla zjištěna přítomnost syntetických barviv (u červených vín), zjištěna voda v množství 62% a etanol z přidaného cukru v množství 5,25%, resp. 4,77%, resp. 6,12%. Dále bylo zjištěno, že vína Cabernet Sauvignon a Veltlínské zelené nevyhověla v údajích o skutečném obsahu alkoholu označeném na obalu, když u vzorku Cabernet Sauvignon byl naměřen obsah alkoholu 10,2% namísto udávaných 11%, u Veltlínského zeleného byl naměřen obsah alkoholu 9,9% namísto udávaných 11%.

Podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 soudní řád správní, soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. V daném případě byla výzva, zda soud může rozhodnout bez nařízení jednání žalobci doručena do datové schránky dne 30.9.2015, žalované dne 25.8.2015. Žalovaná vyjádřila souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a to ve svém vyjádření se k žalobě ze dne 14.9.2015. Žalobce se k výzvě ve lhůtě jemu stanovené soudem nevyjádřil, soud proto rozhodl o věci samé v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.

Městský soud v Praze přezkoumal podle § 75 odst. 2 s.ř.s. napadané rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty.

Podle čl. 120c odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty, ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu výrobky, na které se vztahuje toto nařízení a které byly podrobeny enologickým postupům, jež Společenství nebo případně konkrétní stát nepovolují, nebo postupům, jež porušují omezení stanovená v příloze XVb, nelze ve Společenství uvádět na trh.

Podle článku 54 bod 1 nařízení Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů se skutečný obsah alkoholu v procentech objemových uvedený v čl. 59 odst. 1

písm. c) nařízení (ES) č. 479/2008 uvádí v celých jednotkách nebo jednotkách zaokrouhlených na pět desetin. Za číselným údajem skutečného obsahu alkoholu uvádí symbol „% obj.“ a tomuto symbolu mohou předcházet slova „*skutečný obsah alkoholu*“, „*skutečný alkohol*“ nebo „*alk.*“ Aniž jsou dotčeny přípustné odchylky stanovené pro použitou referenční metodu rozboru, nesmí být udaný obsah alkoholu vyšší nebo nižší o více než 0,5 % objemového oproti obsahu alkoholu stanovenému rozbořem. U výrobků s chráněným označením původu nebo zeměpisným označením skladovaných v láhvích déle než tři roky, u šumivých vín, jakostních šumivých vín, šumivých vín dosycených oxidem uhličitým, perlivých vín, perlivých vín dosycených oxidem uhličitým, likérových vín a vín z přezrálých hroznů však nesmí být (aniž jsou dotčeny přípustné odchylky stanovené pro použitou referenční metodu rozboru) udaný obsah alkoholu vyšší nebo nižší o více než 0,8 % objemového oproti obsahu alkoholu stanovenému rozbořem.

Podle ust. § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinařství se za správní delikt uloží pokuta do 5.000. 000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b), g), h), i), j), k), l), m), n), o), p), q), r), s), t), v), w), x), y), z), aa), bb), dd), ee), ff) a gg), odstavce 2 písm. a), d), e), g), h), i), j), k) a l), odstavce 3 písm. b), c), d), e), f), g), h), i), j), k), n), o), p), q), r), t), u), v), w), x), y), z) a odstavce 5.

Klíčovou otázkou daného sporu, jak byla vymezena žalobními body, jsou podmínky odpovědnosti prodejce za správní delikt dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství, pokud jde o možnost prodejce fakticky zajistit prodej vín vyrobených přípustnými enologickými postupy a s obsahem alkoholu korespondujícím s údaji na obalu. Odpovědnost za spáchání tohoto správního deliktu je ze zákona koncipována jako odpovědnost objektivní a leží na osobě, která je výrobcem, nebo která produkt uvádí do oběhu (v předmětné věci pak není sporu o tom, že žalobce je podnikající fyzickou osobou, která předmětné zboží do oběhu uváděla). Obligatořním znakem skutkové podstaty daného správního deliktu není zavinění. K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě. Jde-li o vyžadovanou kvalitu vína uváděného na trh, zákon činí odpovědnými jak výrobce, tak i osoby, které uvádějí zboží do oběhu. Zjevně zákon klade na posléze uvedené osoby zvýšené nároky na opatrnost ve vztahu k původci zboží s cílem zajistit, aby se na trh dostalo zboží splňující kvalitativní požadavky. Byl to tedy žalobce, kdo byl povinen klást na svého dodavatele takové požadavky, které by kvalitu zboží zajistily. Pokud tak žalobce nepostupoval, musel být srozuměn s tím, že odpovědnost za kvalitu zboží uváděného do oběhu má vedle výrobce i on sám, a v případě, že zboží takové požadavky nesplňuje, naplňuje jeho uváděním do oběhu skutkovou podstatu správního deliktu a vystavuje se nebezpečí postihu. Jakkoliv tedy kvalitu zboží při jeho výrobě žalobce kontrolovat nemohl, bylo na žalobci, aby odebíral víno od dodavatelů, kteří jsou schopni dodávat je v kvalitě vyžadované právními předpisy. Zároveň žalobci nic nebránilo v tom, aby vzorky od dodavatelů ověřoval a kontroloval, zda dodávané zboží těmto kritériím vyhovuje. Výhradu kvality dodávaného zboží s ohledem na dané riziko odpovědnosti za kvalitu zboží uváděného do oběhu pak může obecně každý prodejce dohodnout smluvně se svým dodavatelem, zároveň může smluvně upravit řešení důsledků dodávky zboží nekvalitního. Jde-li o liberační důvody předpokládané v ust. § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, žalobce v řízení neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. Za takové okolnosti lze přitom

považovat zejména pravidelné kontroly jakosti vín spočívající v laboratorních rozborech dodávaných vzorků, přitom není rozhodné, zda kontrolu zajišťuje dodavatel vína, nebo osoba, která je uvádí na trh. Provádění takových kontrol žalobce ve správním řízení neprokázal. Žalobce nepředložil správnímu orgánu ani nabývací doklady od dodavatele vín, nezabezpečil, aby ve všech fázích uvádění vína do oběhu byly k dispozici doklady o jeho původu. Zjevně již jen z této skutečnosti je patrné, že původ vína a jeho kvalitu žalobce neřešil.

Neobstojí tvrzení žalobce, že po něm nebylo možné spravedlivě požadovat provádění kontrol, protože by to pro něj bylo obtížné proveditelné a finančně zatěžující. Je na žalobci, aby při svém podnikání počítal s povinností zajistit, aby do oběhu byly uváděny potraviny splňující právními předpisy požadované kvalitativní požadavky, tedy i s tím, že bude muset vybrat dodavatele zboží, u něhož bude mít absolutní jistotu, že kvalitní zboží dodává (to zjevně nebyl dodavatel vína v daném případě), popř. vytvoří takový mechanismus, který zajistí, aby bylo dodávkám zboží nekvalitního zamezeno. Primárním účelem je prodávat kvalitní produkty spotřebitelům, přičemž kroky, které k tomuto zabezpečení učiní prodejce, jsou výlučně na jeho uvážení.

Liché je z výše uvedených důvodů i tvrzení žalobce, že bez toho, aby žalovaný zajistil testování zboží u výrobců, nelze trestat prodejce zboží, resp., že žalovaný neplní řádně své kontrolní povinnosti ve vztahu k výrobcům zboží. K tomu soud dodává, že žalovaný není výrobcem vína ani osobou, která uvádí zboží do oběhu, není tedy osobou odpovídající za splnění kvalitativních požadavků zboží, ani za prostředky, jakými je v průběhu výroby či prodeje odpovědnými osobami kvalita zboží zajišťována a kontrolována. Rovněž provádění či neprovádění kontrol žalovaným nemá žádný vztah na povinnosti výrobců zboží a povinnosti osob uvádějících zboží do oběhu.

Námítka žalobce, že nebyl řádně poučen o svých právech, neboť neovládá dokonale český jazyk, nebylo mu dovoleno přizvat si tlumočníka, kterého nepřizvala ani samotná inspekce, ačkoliv si musela být vědoma, že žalobce běžnou komunikaci v jazyce českém zcela neovládá a podepisoval tak protokoly, kterým nerozuměl, je rovněž nedůvodná. Žalobce o ustanovení tlumočníka v řízení nepožádal, nenastal důvod, by mu byl v řízení ustanoven. Z protokolu č. P098-10929/13 ze dne 16.7.2013 je uvedeno, že pohovorem s žalobcem bylo zjištěno, že rozdíl mezi množstvím zboží, na které byl vystaven zákaz uvádění do oběhu, a množstvím zboží při kontrole provedené dne 16.7.2013, byl způsoben konzumací ze strany kontrolované osoby, žalobce tedy zjevně rozuměl dotazům kladeným v průběhu kontroly. Žalobce pak svým podpisem stvrdil, že byl s protokolem vyhotoveným v době kontroly seznámen a že byl poučen v souladu s ust. § 17 zákona o státní kontrole o možnosti podat písemné a zdůvodněné námítky. Žalobce takového práva nevyužil, přestože by v případě nepochopení protokolu bylo možné takový postup předpokládat. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28.1.2015 žalobce výslovně uvedl, že s kontrolními pracovníky spolupracoval a předkládal v rámci svých možností dokumenty a podklady, přitom vůbec nezmínil, že byl při této činnosti limitován neznalostí českého jazyka. Namítl-li tedy žalobce v žalobě neznalost českého jazyka, je takové tvrzení s ohledem na výše uvedené okolnosti nepodložené. Ze správního spisu se nepodávají okolnosti, na jejichž základě měl být tlumočnick kontrolním úkonům přítomen. V tomto ohledu soud pouze doplňuje, že podpis na odvolání ze dne 26.1.2015, v němž je neznalost českého jazyka poprvé v řízení namítána, je naprosto odlišný od ostatních podpisů žalobce na listinách založených ve správním spisu, lze mít tedy

pochybnosti o tom, že původcem tohoto tvrzení je žalobce.

Na obecné tvrzení, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné neodůvodněné soud uvádí, že rozhodnutí je precizně odůvodněno, je z něj zřejmý zjištěný skutkový stav i právní hodnocení. Rozhodnutí je tedy odůvodněné a přezkoumatelné.

Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle 78 odst. 7 s.ř.s zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario. Žalovaný byl ve věci zcela úspěšný, žádné náklady řízení mu však nevznikly, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2017

Mgr. Aleš Sabol

předseda senátu